

JORDI BASTÉ, PERIODISTA ESPORTIU DE CATALUNYA RÀDIO

Per EDUARD VOLTAS / Fotos: XAVIER GÓMEZ

"El nostre serà el forat català"

Per fi! El 'Butano' i De la Morena tindran un competidor als Països Catalans. És Jordi Basté, periodista d'esports de Catalunya Ràdio, que accepta un dels reptes més difícils de la radiodifusió catalana: posar fi a l'hegemonia de la SER i de la COPE a partir de les dotze de la nit.

Desenes —potser centenars— de milers d'oïdors de ràdio en català canvien de llengua quan arriba mitjanit. A partir d'aquesta hora, dos programes d'esport en castellà conduïts per dos autèntics monstres de la radiodifusió —*El larguero* (Cadena SER), amb José Ramón de la Morena, i *SuperGarcía* (COPE), amb José María García—, acaparen l'audiència d'una forma gairebé insultant per a les altres emissores. Durant nou anys, Catalunya Ràdio ha apostat en aquesta franja horària per un programa intimista, de preguntes i respostes —*La nit dels ignorants*, amb Carles Cuní—, que ha tingut força acceptació, però que mai no ha pogut fer ombra, en termes d'audiència, als amos de la mitjanit. Enguany, la nova direcció de l'emissora de la Generalitat ha decidit de jugar-se-la i d'entrar a competir amb les mateixes armes que l'adversari. L'escollit és Jordi Basté, periodista jove, però experimentat, de la redacció d'esports de Catalunya Ràdio. El seu repte és d'aconseguir que, als Països Catalans, l'amo de les ones a mitjanit sigui de casa. La guerra comença l'1 de setembre, i promet de ser llarga.

—Per què Catalunya Ràdio ha trigat tant a atrevir-se a competir amb José María García i José Ramón de la Morena?

—Una pregunta que hauríeu de fer a la direcció de l'empresa; jo no hi tinc resposta.

—Però suposem que el departament d'esports en tenia moltes ganes, que arribés aquest moment...

—No ho sé, si en teníem ganes; més aviat era un repte de sempre. La gran pregunta que es fa tothom és: hi

ha espai per a un programa català d'esports a les dotze de la nit? No se sap, perquè mai no s'ha fet. I per tant és una pregunta que em volta pel cap.

—Però, si ho tireu endavant, és que penseu que la resposta és "sí".

—És clar, que hi creiem. El que passa és que és un meló sense obrir i no sabem si serà dolç o serà agre.

Però és una il·lusió, això de voler competir, millor dit, de voler veure el món de l'esport des d'un punt de vista diferent del dels professionals que deies. Suposo que tractarem les mateixes notícies, però visualitzades des d'un altre angle.

—Què en penses dels qui seran els teus competidors?

—El García va ser qui va engegar la història. Crec que és la informació feta espectacle. De cop i volta apareix De la Morena, que és l'espectacle fet informació. Aquesta diferència fa que hi hagi dos sectors molt marcats d'audiència. El García ha apostat per una informació amb amics i enemics, i l'altre s'ha dedicat més a l'espectacle, creant una cosa magnífica que és el *zapping* radiofònic, que a Catalunya no crec que funcioni gaire, però a Espanya sí. En tot cas, a la ràdio espanyola, li ha anat molt bé que sortissin dos personatges com aquests. Dues per-

sones que han aconseguit l'audiència que han tingut fins ara per força han de ser bons. El García fa molts anys que fa ràdio i això es nota. Té uns contactes establerts, és un home que fa por. Sempre diu una cosa en to escandalitzat que em fa molta gràcia: "*Me dicen que soy culpable de la crisis del Real Madrid, pero yo no soy tan importante...*". Doncs sí, que ho és. Durant

"Paco Roig ha aconseguit que, del València, en parli tothom. És un personatge fascinant. I a més és un paio que ha aconseguit que la mala bava del seguidor valencià se'n vagi cap a Madrid i no cap a Barcelona."

molts anys ha estat la veu del Madrid, i ara la gent li té molta por.

—Però De la Morena ha demostrat que era vulnerable, superant-lo en audiència.

—El gran encert de De la Morena ha estat d'enfrontar-se directament amb el García. Espanya s'ha dividit en partidaris i detractors de Javier Clemente. Curiosament els clementistes són d'una emissora i els anticlementistes d'una altra. Aquest enfrontament terrible ha fet que *El Languero* pugés espectacularment d'audiència i passés al davant de *SuperGarcía*, que tot i baixar una mica s'ha mantingut a nivells altíssims. És a dir, l'enfrontament ha fet pujar el nombre d'oients de ràdio d'aquelles hores.

—Jordi Basté tindrà el típic problema del tercer en discòrdia en unes eleccions molt bipolaritzades.

—Sí, però jo no crec que el producte que fan ells sigui el que ha d'entrar bé a Catalunya.

—Quin serà, doncs, el forat de Basté?

—El forat català. Parlar de les coses que ens interessin. A mi, m'agrada molt anar al bar a esmorzar i escoltar, i sortir a fer copes i escoltar. Escoltar és la clau, al bar i fent el programa. Jo no puc criticar un entrenador d'una manera cruel, quan en sap molt més que no pas jo, però puc criticar-li les formes, i sobretot donar-li l'opció d'explicar-se. La gràcia de la redacció d'esports de Catalunya Ràdio ha estat sempre de donar opció a tothom perquè digui el que vulgui. I si algú vol el dret de rèplica, el té. Sempre.

—Heu pensat en l'audiència valenciana i illenca a l'hora de dissenyar el programa?

—I tant! Vull que quedi molt clara una cosa: buscarem l'interès dels oients de tots els Països Catalans, perquè, Catalunya Ràdio, cada vegada l'escolten a més llocs. Em sap molt de greu, per exemple, que el Mallorca no hagi aconseguit l'ascens a Primera Divisió, perquè, a més, té un president, en Bartomeu Beltran, que capta audiència. Igual que en Paco Roig, un personatge que ha aconseguit una cosa magnífica, que és que, del València, en parli tothom. És un personatge fascinant. I a més és un paio que ha aconseguit que la mala bava del seguidor valencià se'n vagi cap a Madrid i no cap a Barcelona. Qui ens ho havia de dir fa uns anys, que per la megafonia del Mestalla sentiríem les alineacions en català? Impensable! Ha estat molt hàbil, i no de llengüeta, perquè ha creat un monstre d'equip com el que té ara. Un equip que clava a cops de colze qualsevol, que fins l'última jornada es baralla per guanyar el títol i que es grata la butxaca per fitxar el Romário. El València, tard o d'hora, serà campió de lliga. Segur. Costarà, però hi arribarà.

"En el moment que fas un negoci amb un esportista deixes de ser periodista i et converteixes en el que sigui del personatge en qüestió. Si tu fas negoci amb una altra persona, ets el seu soci."

—En la manera de gestionar econòmicament el club sembla que Roig segueixi l'exemple de Núñez.

—Sí, va en la línia de Núñez: la Fundació del València, la Visa-la Caixa que va treure per als seguidors... Els clubs de futbol ara són una empresa, i dos més dos han de fer quatre, i si pot ser cinc. De moment, a Paco Roig, li sumen quatre i mig. Quan sumin cinc el València potser serà campió de lliga.

—Ja teniu definit el programa, les seccions, etc.?

—Aquí hi ha un cap del departament d'esports, el Santi Carreras, que és el meu pare espiritual esportiu. Treballem junts des de l'any 83. Ha apostat mot fort per mi, i és amb ell que treballem el contingut del programa. Encara hi treballem, però crec que serà un programa amb una informació opinada i pel qual passaran diàriament els protagonistes de la jornada.

—El fet de no tenir al darrere l'aparell propagandístic dels teus dos competidors directes et fa sortir amb un cert desavantatge?

—Quan amb la direcció de Catalunya Ràdio vam parlar del projecte, tant el Santi Carreras com jo vam deixar molt clar que, a De la Morena, li va costar molts anys d'aixecar l'audiència de la SER. Catalunya Ràdio posa un nou producte al mercat, i d'aquí fins que no es vengui poden passar sis mesos, un any, dos. Jo no crec que sigui un programa per una temporada, ni que la direcció esperi que siguem líders d'audiència el primer any. De tota manera, tenim la gran sort que la de Catalunya Ràdio és la millor redacció d'esports de ràdio europea. Fem programes d'esports per a Catalunya que podrien competir amb qualsevol programa espanyol: aquesta setmana tenim una persona al ral·li de l'Argentina, serem quatre als Jocs d'Atlanta, hi ha una persona al Tour de France, n'hem enviades dues a l'Eurocopa de futbol. Fa

anys Catalunya Ràdio tenia un eslògan que feia: "Sempre hi som". La redacció d'esports de Catalunya Ràdio sempre hi és.

—Qui millor informi del Barça serà qui tindrà el peix al cove?

—Qui millor informi, serà qui l'hi tindrà.

—Però el factor Barça hi pesarà...

—Hi pesa molt, però també el Madrid, i l'Espanyol. Jo crec que enguany l'Espanyol ha de tenir molta repercussió, perquè jugarà la Copa de la UEFA. La rivalitat històrica entre aquests clubs és positiva, i la gent vol informació no sols del seu club, sinó també dels rivals. Recordo que quan fa dos anys el Madrid anava fatal el Vázquez Montalbán va fer un article genial al diari que es titulava "Salvemos el Madrid" i que bàsicament es demanava què seria del seguidor culé sense poder ficar-se amb el Madrid. I és veritat: t'imagines una lliga sense el Madrid?

—No, però sí sense l'Albacete. Vull dir que, tal com va el futbol econòmicament, no perdent la lliga espanyola? La competició principal no hauria de ser una gran lliga europea?

—Amb tot això de la televisió per cable, els drets d'emissió i tot plegat, entrem en una voràgine de partits televisats que ens obligarà a estar-nos sempre a casa amb catorze teles o amb vint-i-vuit canals de cable. El sistema de *pay per view* ens permetrà de veure-ho tot. Per tant, la meua posició seria la següent: si la lliga europea de futbol ha de tenir vint equips de primeríssima línia (Milan, PSV, Barça, Madrid, etc.), d'acord. Però, ep!, que al cap de tres anys n'hi hagi quatre que baixen i quatre que puguen, per no veure sempre els mateixos.

—Com és l'audiència de ràdio esportiva del nostre país?

—L'esport interessa molt, i cada cop més. Gràcies a gent com Joaquim Maria Puyal o a la redacció d'esports de Catalunya Ràdio, s'ha aconseguit de culturalitzar l'esport, que fins fa uns anys semblava un sub-

producte de la cultura. Ara és un producte cultural de primer ordre. Que el Puyal faci les retransmissions de la manera que les fa dignifica la cultura del país.

—El fenomen Valdano va per aquí, també...

—I em sembla molt bo. Que en Puyal, al mig d'una retransmissió, comenci a parlar de llibres de poesia, de cantants..., marca una distinció. Això també ho ha fet la redacció d'esports de Catalunya Ràdio des que va començar. Es tracta de no entrar en la lluita vomitiva d'insults i desqualificacions. Això, ho han de fer els oients, que són els qui tenen capacitat de judici.

—S'ha escrit molt dels límits ètics i deontològics en la relació entre el periodista de política i el polític professional. En canvi no s'ha dit res de les normes que han de marcar la relació entre el periodista d'esports i l'esportista professional. Què en penses?

—Vejam. Per què no puc ser amic d'un futbolista? Ho sóc, i no pas d'un: de cinc o de deu. I què? Això

—L'especialització en periodisme esportiu és ben tractada en les facultats de ciències de la comunicació?

—No, fatal. Un cop va sorgir la possibilitat que fes de professor de ràdio esportiva a Bellaterra i un cap de departament em va dir que això de la informació esportiva no era ben vist. I jo li vaig dir, home, potser no és ben vist al claustre, però el diari més llegit d'Espanya és esportiu, els programes de ràdio més escoltats també ho són, i al carrer tothom parla d'esport, en sàpiga o no. Al final no em van trucar.

gràcia important, i és que coneix moltes interioritats del Barça que no sap ningú. I des d'aquest punt de vista és un personatge apassionant.

—Per què les seccions d'esport dels diaris d'informació general són clarament millors que no els diaris esportius?

—Ja ho diuen a Espanya, "lo bueno, si breve, dos veces bueno". En un diari d'informació general la informació esportiva es condensa molt, i no hi ha l'obligació d'omplir cinquanta pàgines només amb esports.

—I per acabar, pregunta obligada: hi veus un projecte sòlid, en el Barça d'enguany?

—Mira, a mi, m'encanten les pel·lícules en què el dolent és qui menys t'esperes. I a començament d'aquesta temporada sembla tan evident que el Madrid ha de guanyar la lliga, que el Barça no bufarà cullera i que només el València i l'Atlètic faran ombra al Madrid, que jo no ho veig tan evident.

m'impedeix de dir que ha jugat malament quan hi juga?

—Molta gent es pot fer aquesta pregunta. Pots respondre-hi?

—A mi, no m'ho impedeix. Però que cadascú s'arregli amb la seva consciència. Jo sóc padrí d'un fill d'un jugador de bàsquet d'elit. I creus que això no m'ha permès de criticar-lo? No. I li ho dic: "Escolta, avui t'he rebolcat per terra". I em diu "Per què?" I ho debat. I no passa res. Tothom sap també que sóc amic del Guardiola, i del Txiki, i que sortim amb les dones a sopar. Què passa, no puc fer-ho?

—I si a més d'amistat hi ha negocis en comú?

—Això ja és una altra cosa. En el moment que fas un negoci deixes de ser periodista i et converteixes en el que sigui d'aquell personatge en qüestió. Si tu fas negoci amb una altra persona, ets el seu soci.

—Un exemple: quina garantia té el públic que, en les opinions de Josep M. Minguella a la tertúlia de TV3, no hi pesa l'interès crematístic?

—Això, ho pot pensar molta gent, però crec que en Minguella té una

XAVIER GÓMEZ

